

Sygn. akt III K 159/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Ewa Kałucka

Protokolant: Agnieszka Peregudów

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Krzyki- Zachód Pawła Mysłowskiego

po rozpoznaniu

na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2014r.

sprawy

M. O., syna C. i S. z domu M. urodzonego dnia (...) w C.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt **III K 32/10**, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 grudnia 2010 r., sygn. akt II AKa 369/10 w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 26 maja 2009 r., na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt **II K 1671/11**, za czyny: z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 2 maja 2011 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 15 kwietnia 2011 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzając karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

III. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt **III K 398/13**, za czyn z art. 297 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od dnia 28 kwietnia do dnia 11 maja 2011 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

* * * * *

I. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone za czyny wymienione w punktach **II** i **III** części wstępnej wyroku i wymierza skazanemu **M. O.** karę łączną **4 (czterech) lat pozbawienia wolności**;

II. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet orzeczonej w punkcie I kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 maja 2011 r. do dnia 10 lutego 2012 r.;

IV. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach, wymienionych w punkcie I, pozostawia do odrębnego wykonania;

V. ustalenie początku odbywania kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I pozostawia do określenia Administracji Zakładu Karnego;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. kwotę 147,60 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VII. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 159/14

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2014r. M. O. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar orzeczonych wobec niego wyrokami Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej w sprawie o sygn. akt II K 1671/11 i Sądu Okręgowego we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt III K 398/13.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że M. O. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt **III K 32/10** – zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 grudnia 2010 r., sygn. akt II AKa 369/10 w zakresie kwalifikacji prawnej czynu – za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 26 maja 2009 r., na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt **II K 1671/11**, za czyny: z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w okresie od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 2 maja 2011 r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 15 kwietnia 2011 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzając karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

III. wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt **III K 398/13**, za czyn z art. 297 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w okresie od dnia 28 kwietnia do dnia 11 maja 2011 roku, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód:

- dane o karalności k. 9-10

- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt III K 32/10 k. 49,

- odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 grudnia 2010 r., sygn. akt II AKa 369/10 k. 50,

- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej z dnia 10 lutego 2012 r., sygn. akt II K 1671/11 – k. 21-26,

- odpis wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt III K 398/13 k. 4-5,

M. O. ma (...), jest kawalerem. Jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej jest oceniane przez administrację Zakładu Karnego jako zmienne. Skazany deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, jest jej znaczącym i aktywnym uczestnikiem. Jest zatrudniony odpłatnie jako kucharz, z wynagrodzenia skazanego są potrącane środki tytułem zajęć komorniczych. W trakcie odbywania kary skazany został 8 razy nagrodzony regulaminowo za sumienne wykonywanie obowiązków pracowniczych, sporządzono wobec niego 5 wniosków o wymierzenie kary dyscyplinarnej, w wyniku których wymierzono mu trzykrotnie karę dyscyplinarną m.in. za odmowę przyjęcia posiłku. Odbywa karę w zakładzie karnym typu półotwartego, w systemie programowego oddziaływania, którego zadania realizuje wybiórczo.

Dowód:

- opinia o skazanym – k. 36-37

Sąd zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy uznał w niniejszej sprawie, że zachodzą ustawowe warunki do wydania wyroku łącznego i połączenia kar orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach II-III części wstępnej wyroku.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 85 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Sąd po przeprowadzeniu analizy popełnionych przez skazanego czynów pod względem dat ich popełnienia, jak również dat wydania wyroków skazujących, z uwzględnieniem tożsamości rodzajowej wymierzonych skazanemu kar stwierdził, że istnieją podstawy do wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie Sąd stwierdził, iż w myśl zasady wyrażonej w art. 85 k.k. zachodzą podstawy do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności obejmującej kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone skazanemu za czyny wymienione w punktach II i III części wstępnej wyroku.

Ustalając wymiar kar łącznych, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary zawartymi w przepisie art. 86 § 1 k.k., który wyznacza granice wymiaru kary łącznej od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, przy uwzględnieniu ogólnych zasad wymiaru kary. Sąd nie badał natomiast okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych w osądzonych już sprawach, akceptując stanowisko iż słusność wymaga, aby Sąd, wydając wyrok łączny nie brał ponownie pod uwagę okoliczności przyjętych jako przesłanki wymiaru kary w sprawach prawomocnie osądzonych. Uwzględnienie w trakcie wymiaru kary łącznej okoliczności mających znaczenie przy wymiarze kar za poszczególne pozostające w zbiegu przestępstwa, prowadziłoby bowiem do ukrytego weryfikowania trafności orzeczeń o wymiarze kary, co byłoby sprzeczne z zasadą prawomocności wyroków, a więc i pewnością obrotu prawnego (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 30 września 1998 r., II AKa 181/98). Na wymiar kary łącznej nie ma bowiem wpływu ani stopień zawinienia z jego funkcją limitującą, ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, zaś decydujące znaczenie ma względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 29 września 1998 r., II AKa 98/98).

Wymierzając karę łączną, Sąd Okręgowy nie rozstrzygał zatem ponownie stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, których popełnienia dopuścił się M. O., lecz rozważał odstęp czasowy i związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący pomiędzy nimi, a nadto położył nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma odnieść w stosunku do skazanego oraz na względy prewencji ogólnej (por. P. Zwolak, glosa do uchwały SN z dnia 25 października 2001 r., I KZP 28/00).

Wymierzając karę łączną w ramach wyroku łącznego Sąd Okręgowy, uwzględnił, oprócz okoliczności rzutujących na wymiar kary łącznej określonych w przepisach kodeksu karnego, również okoliczności wymienione w art. 571 § 1 k.p.k. i przeprowadził dowód z aktualnej opinii o skazanym, aby ustalić przebieg resocjalizacji skazanego, co nie było obojętne przy określaniu wymiaru kary łącznej. Koniecznym jest bowiem rozważenie, czy okoliczności, które zaistniały po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym bądź też niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. wyrok SN z dnia 25 października 1983 roku, IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65).

Sąd, wymierzając skazanemu w punkcie I części dyspozytywnej wyroku karę łączną pozbawienia wolności na zasadzie asperacji, miał na względzie zarówno przedmiot działań sprawczych, ilość popełnionych przestępstw, jak również ich rozpiętość czasową, które to okoliczności determinują niezbędny dla resocjalizacji sprawcy okres oddziaływania represyjnego na jego osobę. Przeciwno zastosowaniu zasady absorpcji przemawiała okoliczność, iż

czyny te były skierowane przeciwko dobrom prawnym różnego rodzaju, w szczególności przeciwko mieniu oraz przeciwko wiarygodności dokumentów, a także zastosowanie konstrukcji ciągu przestępstw, czynu ciągłego, jak również kumulatywnej kwalifikacji czynu, które to okoliczności nie były obojętne dla oceny związku podmiotowo-przedmiotowego między poszczególnymi przestępstwami, jak również dla ustalenia rzeczywistej ilości zachowań zabronionych. Sąd miał także na uwadze okoliczność popełniania przez skazanego czynów zabronionych w warunkach powrotu do popełniania przestępstw, co świadczy o przejawianiu lekceważącego stosunku do porządku prawnego. Nie zachodzą żadne wyjątkowe okoliczności, przemawiające za wymierzeniem skazanemu kary łącznej na zasadzie absorpcji, jak również w wymiarze zbliżonym do najwyższej z kar jednostkowych.

Mając na uwadze, że czyn objęty wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 września 2010 r., sygn. akt III K 32/10, został osądzony przed popełnieniem kolejnych przestępstw przez skazanego, nie stanowi on elementu realnego zbiegu w myśl art. 85 k.k. Mając na uwadze powyższe, Sąd stwierdził brak warunków do objęcia wyrokiem łącznym czynu osądzonego przedmiotowym wyrokiem i na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył w punkcie II części dyspozytywnej wyroku łącznego postępowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego w tym zakresie.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd w punkcie III części dyspozytywnej wyroku kary zaliczył skazanemu na poczet orzeczonych kar łącznych stosowne okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, jak również okresy kar dotychczas odbytych w sprawach objętych wyrokiem łącznym.

Zgodnie z art. 576 § 1 k.p.k. (a contrario) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawiono do odrębnego wykonania. Oznaczenie daty odbywania kar łącznych pozbawienia wolności Sąd w oparciu o treść art. 577 k.p.k. pozostawił do określenia administracji zakładu karnego.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd wydał w oparciu o przepis § 14 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od uiszczenia kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, stwierdzając, iż uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe dla skazanego, mając na uwadze jego sytuację rodzinną i majątkową.